

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 10

Mai

1944

FRIHETSARMÉEN I FRANKRIKE.

Hvis befolkningen i de okkuperte land skal kunne spille noen avgjørende militær rolle når invasjonen kommer, er det nødvendig at det i det minste en viss elite er militært trent.

Ettersom de nazistiske overgrepene tiltok i Frankrike, trakk flere og flere patrioter seg unna og organiserte seg i friskaregrupper. Den umiddelbare oppgaven for partisangruppene var å yte motstand mot nazifiseringen og nazirekvireringen. Disse spredte gruppene er nå organisert under den sentrale ledelsen for motstandsbevegelsen. Partisanarméens kanskje viktigste rolle i dag er å danne de kadrene som skal danne kjernen for den franske folkereisning i samband med invasjonen. Om utdanningen i arméen bringer det svenske «Aftonbladet» en redegjørelse som er skaffet til veie via Sveits:

«For utdanningen holdes det stadig instruksjonskurser for på kortest mulig tid å utdanne offiserer. Aspirantene blir hårdt trent i de viktigste grunnsetningene for utdanning og ledelse av tropper i partisan kamper. Både instruktører og elever har for største delen tilhørt arméen, og mange har vært funksjonærer i de arbeidsleirene for ungdom som Vichy har organisert.

Hver leir har en politisk kommisar som har samband med de sentrale instansene i motstandsrørsla. Alle aksjoner må være godkjent av den politiske kommisaren. Han har formell rett til å undertegne dødsdommer mot forredere, mot dem som samarbeider med fienden osv. Dommene blir fullbyrdet av spesielle grupper. I det siste er et stort antall franske tyskerjenter blitt likvidert. Leirlivet i hyttene i fjellene og skogene er delt opp i vaktjeneste, speidertjeneste, ordenstjeneste og undervisning. Vepningen er utilstrekkelig og består i hovedsaken av engelske maskingeværer og sprengstoffer. I mange leirer får soldatene lønnen sin i penger som blir kastet ned av engelske fly eller som blir presset ut av dem som samarbeider med fienden.

Den hemmelige arméen som blir overvåket, ledet og ført i kamp av de politiske organisasjonene til motstandsrørsla, har i de siste månedene antatt imponerende militære former. Resultatet har da også blitt daglige rapporter om attentater og sabotasje handlinger. Den hemmelige arméen er nå uten tvil så grundig gjennomorganisert at den kan danne stammen i en kommende fransk nasjonalarmé.»

UNNDRA DEG ARBEIDSTJENESTE FOR TYSKLAND!

Finn plassen din i kampen for Norge.

Å MISTE FRIHETEN UNDER KAMPEN FOR FRIHETEN

Nazismen har vakt til live en internasjonal frihetskamp. De allierte nasjoner har satt alle krefter inn på å knuse den farligste form for tyranni som den nyere tid har sett. I de okkuperte land kjemper millioner av undertrykte patrioter en kamp på liv og død mot den nazistiske militære og politiske terror. På slagmarken, i konsentrasjonsleirene, i fabrikkene, i hjemmene — overalt raser kampen — en hel verden har reist seg til opprør, fra Russlands stepper til Sicilias solbreute kyster, fra Nordkap til Balkans fjell, på så å si hvert eneste sted på jordkloden kjemper individer og grupper mot undertrykkerne. Så mørk tiden enn er, så er det likevel noe storslagent i denne verdensomspennende strid. Den viser at mennesket tross alt har en framtid for seg. Frihetslengselen i mennesket er så sterk at mennesket fortjener friheten.

Tross den uforbeholdne respekt og beundring for denne frihetskamp er det likevel demokratenes plikt å stoppe opp å spørre om selve organiseringen av kampen skaper et apparat som etter krigen kan bli en fare for freden. Vi må ikke overse at bl. a. den militære utvikling kan gi enkelte ærgjerrige generaler en slik makt at de vil bli fristet til å reise militærdiktaturer. Heller ikke må vi overse at det enorme byråkrati som følger i kampens spor kan romme en fare. Byråkrati og diktatur hører sosiologisk sammen. Og vi må allerede nå være klar over den risiko frihetskampen fører med seg. Når freden kommer, er det kanskje for sent.

Hvor dypt alvorlig saken er, viser historien oss.

Tatt i betraktning de advarsler historien gir oss, er det all grunn til å

spørre om vi atter en gang skal oppleve at friheten lammes i kampen for friheten. Vi må ikke glemme at folkene under striden frivillig har oppgitt en stor del av sine borgerrettigheter. Den mannlige befolkning er i de fleste land nå underkastet militær disiplin. I og for seg er dette nødvendig. Man kan ikke overvinne Hitlers armeer med udisiplinerte tropper. Men denne disiplin kan under visse omstendigheter skape en vane til å motta ordrer ovenfra uten å tenke for meget selv. Vi må heller ikke glemme at byråkrater får en mer ukontrollert makt i krigstider, og dette forhold kan skape maktsyke hos funksjonærene og servilitet* hos den menige mann. Heller ikke må vi overse at krigssituasjonen har skapt en mengde «forholdsregler» av udemokratisk art — innskrenkninger av det frie ord, internering av mennesker uten lov og dom, summariske rettsavgjørelser, utsettelse av valg, kastrenging av det parlamentariske liv. Disse og lignende forholdsregler behøver i og for seg ikke være ment som et angrep på demokratiet. Men de kan få katastrofale konsekvenser, hvis det blir en vane å anerkjenne dem som normale.

Det er her vi står ved sakens kjerne. Selve frihetskampen legger et slikt beslag på den enkeltes energi og fører med seg slike organisatoriske konsekvenser at menneskets demokratiske samvittighet sløves. Man får til slutt den overbevisning at det er nødvendig å gi etter når innskrenkningene i demokratiet kommer fra ens egne. All energi blir beslaglagt til å kjempe mot fienden. Man ser derfor ikke de umerkelige frafall som

* trellesind — krypende vesen.

som foregår blant kampfellene og i ens eget indre. Man forråder demokratiet, samtidig som man kjemper mot demokratiets fiender.

Hvorledes kan man motarbeide denne utvikling? Det kan først og fremst skje ved i tide å være på vakt mot de sosiale og psykologiske faktorer som fremmer denne utvikling. Av de sosiale faktorer må atter en gang byråkratiet nevnes. De tusener på tusener av funksjonærer som krigssituasjonen har skapt, sitter inne med et maktapparat som mer og mer har en tendens til å gripe inn i den enkeltes liv. Administrasjonen bestemmer hva vi skal spise, hva vi skal drikke, hvorledes vi skal bo, vårt arbeid og vår fritid — den menige manns hele liv er i dette øyeblikk underlagt de administrative myndigheters forordninger. Rasjoneringen og lignende nødvendige forholdsregler har gjort disse administrative inngrep berettigede. Men selv om administrasjonens maktapparat er helt ut forklarlig, er det likevel farlig og i sitt vesen antidemokratisk. Hvilken alminnelig borger våger å ta kampen opp mot byråkratiet? Og kan man nevne et eneste eksempel på at et byråkrati ikke har misbrukt sin makt hvis det har fått anledning til det? Under selve frihetskampen er det faktisk skapt et enormt maktapparat som i selve sin struktur er en fare for friheten. Den logiske konsekvens skulde derfor være at demokratiene ser denne klart i øynene og av all makt forsøker å demme opp for byråkratiske utskielser.

Psykologisk må demokratiene sette frihetsbegrepet over alle skiftende

Albert Brock-Utne, «Sverige-Norge», nr. 1, 1943.

konstellasjoner. Vi kjemper ikke for den og den general, det og det land, den og den nasjon — vi kjemper for demokratiet. Vi kjemper for enkelte frihetsverdier som vi setter over alle land og alle personer — vi kjemper for tankefrihet, talefrihet, rettsikkerhet, et demokratisk styresett. Det er disse menneskerettigheter som er hovedsaken. Hverken «de forente nasjoner», «fedrelandet», «kongen» er det avgjørende — det er frihetsverdiene som er det avgjørende. Vi må ikke under noen omstendigheter av lojalitet eller følelse for disiplin komme bort fra det som kampen egentlig dreier seg om. En demokrat skal kun være lojal overfor de demokratiske frihetsidealer — ellers intet annet her i verden. Når han derfor stiller seg til tjeneste for et bestemt land eller en bestemt folkeleder, så er det fordi dette land og denne leder også kjemper for demokratiet. Hvis de opphørte med det, er det demokratens hellige plikt å oppsi sin lojalitet og så betrakte både landet og lederen som sine fiender.

Vi må bevare vår frihets-samvittighet gjennom kampen. Vi må under ingen omstendighet betrakte noe angrep på menneskerettighetene som normalt. Hver gang vi oppdager at et demokratisk prinsipp blir trått ned blant våre egne, må vi sette i gang en aksjon, så kraftig at iallfall det udemokratiske i overtredelsen blir synlig for alle. Vi må i ett og alt huske på at vi kjemper på to fronter:

Mot den rene nazismen og mot en eventuell «demokratisk nazisme» i våre egne rekker!

SEND ILLEGALT MATERIELL VIDERE TIL GODE NORDMENN!

Se opp for angivere og prat ikke i utide!

N A E R T U R E N K O M M E T T I L O S S .

Da det ble klart at nazistene hadde ferdige planer for mobilisering av den norske ungdommen til tysk krigsarbeid og til tysk krigstjeneste, sluttet hele folket mannjamnt opp bak parolene om boykott av arbeidstjenesten og boykott av «den nasjonale arbeidsinnsats». Store skarer norsk ungdom fulgte parolene og nektet å møte fram da innkallelsen kom.

Nå er turen kommet til alle oss andre. I dag skal vi vise at vi ikke sviker ungdommen, men hjelper den til å fullbyrde aksjonen. Det er ikke nok at en nekter å møte fram, i neste omgang kommer nazipolitiet og henter ungdommen heime. Hensikten med parolen var ikke å lage en innholdslos demonstrasjon. Hensikten var å hindre at ungdommen vår skulle bli tvunget til å arbeide for fiendens krigsmaskin. Hele aksjonen ville derfor være nytteslos hvis ungdommen blir sittende heime og vente på bødlene. Ungdommen må i sikker dekning, og alle vi andre må hjelpe den på alle vis.

I dag går krigen inn i sin siste og avgjørende fase. Seiren er ikke vunnet ennå. Det er store og krevende oppgaver foran oss som det i første rekke blir ungdommens sak å løse. Norges ungdom vil derfor vite å slutte seg sammen i grupper for å kjempe for landets frihet. Ungdommen forlanger i dag moderne våpen, sabotasjemidler og annet utstyr. Ungdommen forlanger av alle oss andre at vi støtter og at vi gjør vårt for å reise de styrkene som kan befri Norge.

B A K N A Z I Z P R O P A G A N D A - K U L I S S E R .

I slutten av april sendte naziredaktør Thorstein Lange på Gjøvik, ut en trykt redegjørelse til N.S.-storbonner om striden innen «Vest-Opland». På grunn av en strid med presselederen i Opland, ble Lange suspendert fra sin stilling som redaktør. I redegjørelsen heter det:

«Jeg måtte altså tåle den sjikanøse framferd, at der på 3 måneder, skiftevis, ble innsatt 3 forskjellige redaktører i min stilling hvor jeg var lovlig ansatt av bladets organer. Og dette til og med når jeg anså disse «redaktører» mindre kvalifiserte for ikke å si helt uskikkede».

Om presselederen til N. S. på Opland, skriver Lange:

«... at man her oppe hadde en «presseleder» som ikke var noen pressemann og som ikke forsto sin opp-

gave, men forsøkte å drive terror mot oss.»

Redegjørelsen er bifalt av Erling Bjørnson, som bl. a. skriver:

«Jeg kjenner ingen sak, som mer har skuffet meg og min innstilling til NS enn den urettferdighet, den terror, hvorunder man har behandlet deg. Den minner meg om middelalderens Camarilla* hvor fengslet og gullet var makthavernes midler, istedenfor ærlig og mandig å erkjenne sin brøde og føre ofret tilbake til stilling og ære... Vi skal vel få en ny ube-skrevet yngling, en lydlig tjener av dette system.

Sie transit gloria mundi**.»

*Fyrsters hemmelige rådgivere.

**Slik forgår verdens herlighet.